

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił powództwa (...) Spółki Akcyjnej w G. przeciwko M. T. o zapłatę kwot 503,13 złotych oraz 6357,62 złotych, a także orzekł o kosztach procesu i kosztach tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Powyższy wyrok wynikał z uznania za niezasadne i niepodlegające uwzględnieniu żądanie pozwów. Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że powód nie udowodnił istnienia zaległości po stronie pozwanej w zakresie spłat rat pożyczek. Załączone do pozwu dokumenty nie przedstawiały dostatecznej mocy dowodowej, czego powód powinien mieć świadomość, tym bardziej, iż był wzywany do przedłożenia stosownych dokumentów. Powód nie wykazał inicjatywy dowodowej w celu wykazania wysokości zadłużenia pozwanej, która stanowiła podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem.

Apelację od przedmiotowego orzeczenia złożył powód podnosząc zarzut naruszenia prawa procesowego poprzez niewłaściwą ocenę dowodów oraz zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie powoda dochodzone przez niego roszczenia zostały udowodnione zarówno co do zasady jak i wysokości za pomocą przedłożonych dokumentów w postaci umowy pożyczek, wezwania do zapłaty oraz pisemnego wypowiedzenia tychże umów. Pozwana nie złożyła dowodu przeciwnego, w szczególności nie przedstawiła harmonogramu spłat. Zdaniem skarżącego fakt dokonywania przez pozwaną wpłat w wysokości innej niż ustalona w umowie pożyczki w żaden sposób nie wpływa na fakt istniejącego zobowiązania określonego jednoznacznie w treści umowy.

W konkluzji powód sformułował wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz zaliczenie kosztów niniejszej apelacji do kosztów postępowania sądowego.

Podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 20 lipca 2016 roku prokurator wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Podniesione w apelacji zarzuty w istocie zmierzają do podważenia oceny zgromadzonego materiału dowodowego i wykazania wbrew poczynionym przez Sąd I instancji ustaleniom, że na pozwanej ciąży względem powoda obowiązek zapłaty kwot dochodzonych w pozwach.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność, że pozwana winna zapłacić powodowi należności wskazane w treści pozwów w związku z zawartymi umowami pożyczki nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy. Co do zasady powód ma rację, że okoliczność, iż nastąpiła spłata pożyczek powinna wykazać strona powołująca się na ten fakt, a więc pozwana, gdyż dowód wykonania zobowiązania obciąża dłużnika. Takie rozumowanie jest zgodne z brzmieniem art. 6 k.c. Jednak wbrew opinii wyrażonej w uzasadnieniu apelacji, w niniejszej sprawie nie doszło do odwrócenia ciężaru dowodu. Pozwana odniosła się do twierdzeń powoda kwestionując roszczenie dochodzone pozwem zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, twierdząc, że dług nie istnieje. Nadto pozwana wykazała inicjatywę dowodową, wnosząc o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków A. T. i K. W. co do faktów spornych między stronami. Zarzuty pozwanej nawiązują do szczególnych okoliczności tej sprawy. Strona powodowa określiła bardzo wysokie koszty udzielenia pożyczek i narzuciła warunki obsługi, które były nie tylko kosztowne, ale i nie gwarantowały pozwanej rzetelnego rozliczenia. W tej sytuacji pozwana nie tyle powoływała się na fakt spłaty poszczególnych rat, co na nieistnienie długu związane z niejasnym sposobem rozliczania pożyczek, który zastosowała strona powodowa. Właśnie w takim

kontekście należy rozumieć stanowisko Sądu pierwszej instancji, który przyjął, że strona powodowa nie udowodniła istnienia dochodzonego roszczenia.

Zgodzić należy się z przedstawioną wyżej konkluzją stanowiska Sądu Rejonowego, który szczegółowo przeanalizował materiał dowodowy tej sprawy. Rozumowanie to jest wielowątkowe, obejmuje całokształt zgromadzonych dowodów. Wnioski wyciągnięte przez Sąd I instancji są zgodne z logiką i doświadczeniem życiowym. Spełnione więc zostały warunki wynikające z art. 233 § 1 k.p.c., a więc nie naruszono zasady swobodnej oceny dowodów. Skarżący swoje twierdzenia o istnieniu długu opierał na własnych oświadczeniach zawartych w treści pozwów oraz dokumentach w postaci umowy pożyczek, wezwania do zapłaty oraz pisemnego wypowiedzenia tychże umów. W ocenie Sądu Okręgowego dowody te nie dowodzą faktów przytoczonych w pozwie co do istnienia zadłużenia pozwanej. Przede wszystkim podkreślić należy, iż przedłożone w sprawie dokumenty umów pożyczek dowodzą jedynie istnienia określonego stosunku prawnego między stronami, w żadnym zaś wypadku nie przesądzają o tym czy i w jakim zakresie strony tego stosunku zrealizowały ciężące na nich obowiązki. W szczególności na ich podstawie nie można wyprowadzić wniosku o istnieniu zadłużenia pozwanej w wysokości określonej w pozwach. Co więcej, jak wynika z zeznań świadka K. W. harmonogram i wysokość spłat pożyczek w praktyce znacznie odbiegał od założeń wynikających z umowy. Fakt spłaty raty pożyczki, która następowała do rąk przedstawiciela powoda był potwierdzany przy pomocy odrębnej adnotacji stanowiącej jedyną informację na temat zadłużenia pożyczkobiorcy. Skoro – jak słusznie zresztą wywiódł Sąd Rejonowy – adnotacje te stanowiły dla powoda jedyne źródło wiedzy o zadłużeniu pozwanej uprawniony jest wniosek, że skarżący chcąc dowieść zasadności żądania pozwów winien załączyć je w poczet materiału dowodowego, czego jednak nie uczynił.

Podobnie nie stanowią dowodu na twierdzenia przytoczone w pozwach pozostałe dokumenty, na które powołuje się powód. Zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy pożyczki stanowią jedynie dokumenty prywatne w rozumieniu przepisu art. 245 k.p.c. i w konsekwencji są dowodem tego, że wymieniona osoba złożyła oświadczenie zawarte w przedstawionych dokumentach. Dokument prywatny w przeciwieństwie do dokumentu urzędowego nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest zatem sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy, czego apelujący zupełnie nie dostrzegają.

Trzeba również podkreślić okoliczność, że jak wynika z ustaleń poczynionych w toku postępowania powód warunkował możliwość udzielenia zadłużonemu u niego pożyczkobiorcy drugiej pożyczki, opiewającej na wyższą kwotę, aniżeli pierwsza pożyczka, jedynie w sytuacji gdy pożyczkobiorca wyrażał zgodę na spłatę pierwszego zobowiązania z drugiej udzielonej mu pożyczki. Tymczasem w niniejszej sprawie pożyczka udzielona pozwanej w dniu 17 stycznia 2012 roku w wysokości 6.504,68 zł, a więc w wysokości ponad siedmiokrotnie przewyższającej kwotę pożyczki udzielonej pozwanej w dniu 19 października 2011 roku, wobec istnienia w dacie 17 stycznia 2012 roku jakiegoś zadłużenia pozwanej z tytułu pierwszej umowy pożyczki, winna zostać przeznaczona - w części odpowiadającej wysokości tego zadłużenia - na jego pokrycie, który to warunek, był niezbędny do skutecznego udzielenia pozwanej drugiej pożyczki. Okoliczność ta stanowi dodatkowy argument za przyjęciem bezzasadności powództwa z dnia 14 sierpnia 2012 roku, w ramach którego skarżący dochodzi od pozwanej kwoty 503,13 złote.

Całkowicie chybiony jest także zarzut, iż skarżący nie został poinformowany o dopuszczeniu dowodu ze zeznań świadków. O terminie rozpraw w dniach 21 kwietnia 2015 roku 13 listopada 2015 roku, na których Sąd przesłuchał świadków A. T. i K. W., powód został prawidłowo powiadomiony. Skarżący miał zatem możliwość uczestniczenia we wszystkich czynnościach procesowych z udziałem wymienionych świadków, z czego jednak dobrowolnie zrezygnował. Powyższe znajduje potwierdzenie w protokołach rozprawy (k – 201 i 236), dlatego odmienne twierdzenie powoda i oparty na nim zarzut apelacyjny mają wyłącznie gołosłowny charakter.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.